

Helsingfors

Tiden theaterdirektör,

Myarskämt med sång i en akt.

[Fredr. Perustson]

HELSINGFORS.

G. W. Edlunds förlag.

1867.

Tiden theaterdirektör.

Nyårs-skämt med sång i en akt.

[Fredr. Brundtson.]

HELSINGFORS.

G. W. Edlunds förlag.

1867.

Amarskian

IV b-1
Kapsel

Tiden theaterdirektör,

Hjarskämt med sång i en akt.

[Fradr. *Binnötten*]

HELSINGFORS,

Finska Litteratur-sällskapets tryckeri.

1867.

Personerna:

Herr Tid, theaterdirektör.

Monsieur Louis, regisseur.

Herr Landtdag

- Politik

- Byråkrati

- Aristokrati

- Militarism

- Kris

- Opinion

- Redbar

- Sken, maskinist.

Aktörer vid Tidens theater.

Fröken Myntreform

- Press.

- Optimist

- Pessimist

Aktriser.

Ett stadspostbud.

År 1867.

Händelsen föresiggår i Helsingfors Nya Theater
den 31 December år 1866.

Första Scenen.

Theatern föreställer ett praktfullt och elegant möbleradt rum.

Herr Tid (*inträder och ser sig omkring åt alla sidor.*)

Ah, magnifikt, rätt praktfullt, på min ära!
En fröjd det blifva skall att spela här.
Hvem skulle tro, då denna glans man skådar,
Att i ett land vi oss befinna, der
Naturen, fånglad utaf köld och mörker,
Lik trumpna björnen halfva året om
Uti sitt ide ligger stum och drömmer
Och i sitt pörte vid en pertas sken
Naturens herre sig med bark förplägar?

Salongen prunkar utaf guld och sammet;
Man kunde tro sig vara i Paris.
Och när min blick af rika toiletter,
Af smak och skönhet här förblandad möts,
Jag tror ej mer på ryktets dystra saga
Om köld och natt, om armod, sorg och nöd.
Nej förr jag tror på denna konst att trollo,
För hvilken Finnen blifvit verldsbekant,
Och som ur drifvan lockar vår och blommor,
Af klippan skapar lysande palatser,
Af vind och vågor poesi och sång.

Då nu jag här mig vågar presentera,

Jag hoppas vara känd utaf publiken,
 Om ej personligt, dock par renommée,
 Igenom alla dessa prestationer,
 Som gjort mitt namn i världen vidt bekant.
 Med kraft och ifver vill jag mig bemöda,
 Att genom vald och god repertoire
 Och genom verkligt skickliga artister
 För inhemska konst och ädel bildning verka.
 Jag är en man, som städse framåt går,
 Som hoppas vinna bifall af nationen;
 Och därför om theatern nästa år
 Jag slutat har kontrakt med direktionen.
 Dock, hur man än bemödar sig och sträfvar,
 Man allas anspråk ej uppfylla kan,
 Ej tillfredsställa allas smak och tycke.
 En ville ha farce, en annan sorgespel,
 En tredje dans, „Skön Helena“ de flesta;
 Och mången kung det icke har därför
 Mer tungt än en theaterdirektör.

Hvad än må spelas, Shakespeare eller Schiller,
 Scribe, Göthe, Holberg eller Molière,
 Så blir det viktigaste *hur* det spelas.
 På skådespelarn hvilat styckets framgång:
 Om han förstår att gifva rolen lif,
 Så lifvas äfven, fröjdar sig publiken.
 Det är som på den stora världstheatern:
 Hur mångt snillrikt mästestycke blir
 Ej der förfuskadt af en sömnig drölmans,
 En andlös, tanklös slamrare, åt hvilken
 Det blinda ödet gett en hufvudrol,
 Fast han bordt få sin plats ibland statister.

Men i vår värld, liksom på skådebanan,
 Det ligger stor, den största vikt uppå
 Kostym, belysningen, dekorationen,
 På sminket, med ett ord på illusionen.
 Hur stolt, hur ädel än en hjälte är,
 Hur tjusande en skönhet än må le,
 De skola af publiken knappt bemärkas,
 Om ej en lysande kostym förhöjer
 Det iure värdet med sin yttre glans.

Ett sceneri är hela samhällslifvet
 Med sina changemanger och kulisser,
 Soffiter, fonder, sitt maskineri.
 Och makten, som i tysthet här regerar,
 Som allt dess dager ger och arrangerar,
 En oundgänglig, vigtig bundsförvändt,
 Är maskinisten vid vår scene. . . . herr Sken.

(En lucka i golvet öppnar sig och herr Sken, i gestalt af en demon eller lyktgubbe, höjer sig upp liksom ur jorden).

Andra Scenen.

HERR TID. HERR SKEN.

Herr Sken.

Har jag! Hvad befaller direktören?

Herr Tid.

Ha! redan på er post? Det var galant.
 Hvad ha' vi för resurser? Kan här gifvas
 Ett större, praktfullt féerispektakel
 Med andar, drakar, månsken, böljor, skepp?

Herr Sken.

Ja trolleri är just min starka sida.
 Det finnes knappast ett så dåligt fuskverk
 Utaf en platt och vinglös fantasi,
 Att jag det icke med min konst förgyller
 Och det förvärfvar allmänhetens bifall,
 Ty allt beror på styckets *mise en scène*.
 De vise herrar, som regera världen
 Och på dess scène bedrifva ses sitt spel,
 Än gladt, än sorgligt och än tragikomiskt,
 Uti mitt handtverk fuskas allesamman.

Herr Tid.

Ja, kära Sken, er lysande talang
 Jag skattar högt. Han är i våra dagar
 Af största vikt. Alltmera tomt och platt
 Bli'r innehållet af den nu moderna,
 Den nya dramatiken, och därför
 Med sceneriets, skalets knalleffekt
 Man måste söka fånga allmänheten.
 På nya året ämnar jag att ge
 En ny produkt af den fransyska skolan
 Med namnet „Sfinxen“, låt då se, herr Sken,
 Att ni er hedrar!

Herr Sken.

Jag skall bjuda till.

Herr Tid.

Hör på herr Sken, har något ni förnummit
 Af hvad publiken säger om mig, hva'?

Herr Sken.

Det är ej stort att lita på. Den ena
 Er kallar upplyst, verksam, klok och ädel,
 En annan usel, däsigg platt och dum.
 Den ena jämrar, att ni allt förstör,
 Och skyller er för slapphot i moralen;
 Den andra ropar, att ni allting helar
 Och skänker kraft åt bildning, dygd och sed.
 Det är nu engång menskors sätt att döma.

(Orkestern spelar några takter, och man förnummer sång och haller bakom scenen).

Men der jag hör Opinionens röst.
 Han kan derom er nog berätta mer.
 Jag brådtom har. Jag lyser och försvinner.

(Herr Sken sjunker åter tillbaka genom fallluckan).

Tredje Scenen.

HERR OPINION *(inkommer ledande)* FRÖKEN
 OPTIMIST samt FRÖKEN PESSIMIST.

Herr Opinion.

(Melodi: Jag har superat hela natten. „Sköna Helena“).

Jag har två damer lyckats finna,
 Trefliga, med talang också.
 Lifligt de för theatern brinna,
 Önska att debutera få.
 I komedin hon excellerar,
 Vännen i rosenkransen här,
 Men blott på sorgspel hon spekulerar,

Som denna svarta slöjan bär.

Då' Optimist

Och Pessimist.

Som eder ynnest nu begära.

Herr Tid.

Jag är förtjust. De' ä' jag visst!

Att ni beredt mig denna ära.

Herr Opinion.

Då' Optimist

Och Pessimist!

De talang ha' minsann

Mycket, mycket mer, mycket mer än en ann'!

Tag dem an, tag dem an!

De ha' mycket stor talang, mer talang, än en ann'!

Ja, talang, stor talang.

Ha' de båda två långt mer än en ann'!

Fröken Optimist. (*Nigande*).

Smickrad jag är att lära känna

En så beryktad direktör.

Aldrig hon glöms, en stund som denna;

Scenen och konsten jag tillhör.

Fröken Pessimist.

Djupt jag beundrar edra dater.

I tragedin min styrka är.

Vid er beprisade theater,

Herr direktör jag pläts begär.

Herr Opinion.

Då' Optimist

Och Pessimist,

Som eder ynnest nu begära.

Herr Tid.

Jag är förtjust. De' ä' jag visst!

Att ni beredt mig denna ära.

Herr Opinion.

Då' Optimist

Och Pessimist!

De talang ha' minsann

Mycket, mycket mer, mycket mer, än en ann'!

Tag dem an, tag dem an!

De ha' mycket stor talang, mer talang, än en ann'!

Ja, talang, stor talang.

Ha' de båda två långt mer än en ann'!

Herr Tid.

Vägar jag fråga hvarifrån de unga damerna . . .

Herr Opinion.

De äro verkligt inhemska talanger och hafva njutit undervisning i Helsingfors berömda theaterskola. Jag hyser en hög tanke om deras förmåga. Det fattas dem endast en Ristoris inspiration, en Jenny Linds röst, snillet hos en Mars, för att vara deras jemlikar i rykte. För öfrigt äro de medlemmar af konstnärsgillet, idka målarkonst, poesi, skulptur, musik, dans och broderi. — Jag råder er att engagera dem vid er

theater, herr direktör. Ni skall komma att göra en god affär derpå. Fröken Optimist skall såsom subrett och i naiva rolen hålla publiken vid godt lynne, och fröken Pessimist skall genom sitt spel väcka de slumrande passionerna och hålla intresset i spänning. Dessutom känner ni, herr direktör, att den, som har mig för sig. ....

Herr Tid.

Kan ej gerna hafva Tiden emot sig, menar ni. Jo, ja, första älskare och prima donnor hafva sina privilegier och infall, som det icke är godt att bekämpa. Det kunde således få bero på ett försök. (*För sig*). Mod och själförtroende tyckas åtminstone icke fattas dem.

Fröken Optimist.

Jag har redan med framgång uppträdt i åtskilliga, enskilda, bildade sällskapskretsar, och en af våra litteratörer, som gjort sig ett namn inom publiciteten, har tillägnat mig en sång om den inhemska konstens framtid.

Fröken Pessimist.

Jag föraktar smickret lika djupt som den häcklande kritiken. De äro båda blinda såväl för den verkliga förtjensten, som för den sig förhåfvande odugligheten.

Herr Opinion.

Hvilken djupsinnig tanke, pappa Tid! Den duger att stoppa till munnen på recensenterna med! — Mina lofvande protegéer äro således antagna? Men appointmentet?

Herr Tid.

Det få vidtalas om efter debutan. Jag hoppas, att ni icke värfvar några klackörer bland de unga damernas adoratörer samt deras vänner, herrar redaktörer och litteratörer. Mina dyra sujeter äta opp mig, ruinera mig.

Herr Opinion.

Bah! Än äran af att hafva gifvit lyftning åt den inhemska talangen? Den kan ej för dyrt betalas.

Herr Tid.

Jag känner till det der! Lyftningen kunde imellertid blifva så hög, att hela theatern förlorade fotfäste och ramlade öfver ända. — Dessutom anser jag det för en pligt, att varna er, mina unga damer, för den der unga herrn. Man bör icke sätta alltför mycken lit till honom. Han har en hel mängd obehagade hjertan på sitt samvete, och är lika ombytlig, som lätt antändlig.

Fröken Optimist.

Åh, det är säkert bara förtal. Hans blick är så varm och öppen, hans leende så mildt!

Fröken Pessimist.

Jag ryser för att hos honom nödgas upptäcka detta herrskarenes vanliga brott att missbruka sin makt och andras svaghet!

Herr Opinion.

Varen utan fruktan, mina damer! Jag är den allra-beskedligaste menniska, bara man förstår att ta mig på rätta sidan.

(Melodi: *I en skog på berget Ida*. „Sköna Helena“).

Men det är ett rent spektakel
Hvad jag kan, hvad jag förmår,
Jag är sällskapets orakel.
Allt jag känner, allt förstår.
Det är jag som anger tonen
Och beständigt frågar man:
Säg hur ljöd opinionen?
Till hvad sida lutar han?

Sjelfva gubben direktören
Har respekt för min person,
Och herr tidningsredaktören
Talar ur en lägre ton.
Ah! . . . Intet vågar man att göra,
Knappast hviska hvad man tror,
Förr'n man lyckats att få höra
Hvad på mina läppar bor.
Sapperment! jag anger tonen,
Och beständigt frågar man:
Säg, hur ljöd Opinionen?
Hvartåt, säg mig, lutar han?

Furstar, hjeltar, diplomater
På vår verldsberömda scene,
Slafvar, narrar, demokrater
Till mitt domslut lyssna ren.
Det är jag som anger tonen,
Till min stämman lyssnar man.

Bifall, ära gunst och lycka
Skänker jag med blott ett ord.
Med en mine jag kun förtrycka,
Med en gest begä ett mord.

Sapperment! jag anger tonen
Och beständigt frågar man:
Hvartåt, säg mig, lutar han?
När jag skådar hur djupt de buga,
Hur respekt för mig man bär,
Kan jag påstå och ej ljuga,
Att allena klok jag är.
Sapperment! jag anger tonen,
Och beständigt frågar man:
Säg hur ljöd Opinionen?
Till hvad sida lutar han?
Hvartåt, säg mig, lutar han?

Herr Tid. (*För sig*).

Stackars gosse! Han märker icke i sin inbillskhet
hvilkas ärender han löper! Genom sin lättrogenhet är
han en oersättlig kolportör af mina idéer. Skada blott,
att han i sin enfald ofta missförstår och förvränger dem.

Herr Opinion.

För min blick darra konungar — på theatern för-
stås — och för mina rynkade ögonbryn stupa hjeltar.

Herr Tid.

Ja, man dör som en stackare i förpjesen och stiger
upp som en gud i efterpjesen.

Fröken Optimist. (*Till Opinionen*).

(Melodi: *I en skog på berget Ida*. „Sköna Helena“).

Ädle yngling! till din fana,
Glad och djerf jag sinter mig.

Fröken Pessimist.

Svår och törnströdd är vår bana,
Men jag följer troget dig.

Båda.

Det är han, som anger tonen,
Och beständigt frågar man:
Säg, hur ljud Opinionen?
Till hvad sida lutar han?
Hvarthän, säg oss, lutar han?

Herr Tid.

Ja, det har sin riktighet. Det är en väderflöjel,
som vacklar och vänder sig för ringaste pust, detta
bortskämda barn af den moderna civilisationen. (*Thea-
tern förvörkas, åskan höres gå, bliktar lysa, stormen brusar*).
Zeus och alla Olympens gudar! Hvad skall detta be-
tyda?

Fröken Optimist.

En liten knalleffekt från höjderna, menigheten till
en välment varning och väckelse!

Herr Opinion.

Ja, det är också min åsigt!

Fröken Pessimist.

Ha! det är maktens och våldets vreda åskor, som
störta dessa murar tillsammans öfver våra syndiga huf-
vuden!

Herr Opinion.

O ve! ja, det är mer än troligt.

Herr Tid.

Bah! det kan icke vara någon annan, än den der
sjelffrådiga regissören, som fått ett af sina galna infall.

Herr Opinion.

Ja, det är äfven min tro, sedan jag hunnit stadga
min öfvertygelse.

Herr Tid.

Det var en baddare att gå på! Man skulle kunna
tro, att stadens alla väl bevakade kruthus-sprungit i
luften. Var så god, herr Opinion, och sök upp regis-
sören samt bed honom komma hit till mig. Herrn kan
då med detsamma för honom presentera sina båda gunst-
lingar.

(*Herr Opinion, fröken Optimist och fröken Pessimist gå.*)

Fjerde Scenen.

Herr Tid. (*Allena*).

Ja, det är verkligen sant! Jag belastar mig med
för mycket folk. Jag måste dra in på staten och göra
en utgallring. Mina så kallade första artister uppsluka
alla mina inkomster. Jag måste göra mig af med
några bland dem, som spela kungar, tyranner, hjeltar
och stora karaktersroller, ty tragedin och det högre skåde-
spelet hafva kommit alltmer och mer ur modet. All-
mänheten gäspar åt de stora passionerna och de sublima
känslorna. Man vill ha roligt, man vill ha någonting
muntert och pikant att krydda hvardagslivets prosa
med. Jag får lof att utesluta de stora styckena från

min repertoire, och i stället göra den rikare och mera omvexlande i den lätta, underhållande genren. Det kostar mindre och inbringar mera. Jag blir då äfven i tillfälle att afdanka några af de der stora genierna, som dessutom bara ställa till intriger och oreda. Jag har fått mig tillsändt ett inhemskt, dramatiskt försök, kalladt „Separatismen“, i hvilket en af Lappmarkens heroer — namnet kan jag ej erinra mig — råkar i oenighet med hertig Femmani, och på grund af nationalitetsprincipen samt stats- och folkrätten gör anspråk på politisk och social autonomi. Han fördrar till en början, att Lappland skall få egna representanter vid stormakternas höf jemte egen flagga, samt hotar att eljest på lämpligaste sätt gifva luft åt sitt missnöje. Men i anseende dertill, att kolden och de höga drifvorna deruppe utöfva en särdeles lugnande inverkan på sinnena, och hvarken telegrafer eller jernvägar finnas mellan lappkåtorna, så lyckas denna nationalitetens oförfärade kämpe icke att bilda något tillräckligt starkt parti för saken. I förargelsen häröfver undandrar han fosterlandet sin arm och sitt snulle, i det han emigrerar till grannlandet. Stycket är uppfyllt af de mest storartade intentioner, men författaren tyckes sakna praktisk blick, världserfarenhet och kännedom om theaterns resurser. Jag skulle ändå försöka att sätta upp stycket, med hänsende till dess fosterländska syften, hvilka alltid locka folk, om jag icke fruktade att råka ut för litteraturens medicinalöverstyrelse. Vi få hålla oss till de lätta, fransyska anrättningarna samt till Blanche, Hedberg et compagni.

Femte Scenen.

HERR TID. REGISSÖREN. (*Maskerad och kostymerad såsom „L'empire c'est la paix“.*)

Regissören.

Herr direktören har låtit kalla mig.

Herr Tid.

Ja... Men det är ju tusan hvad herrn är utstyrd!

Regissören.

Jag har bara velat försöka min nya kostym i „Sfinxen“, hvilken kommer att ges på nyåret.

Herr Tid.

Var så god och säg mig, jag ber, hvad det är för storartade effekter, som herrn tillåter sig med åska och oväder?

Regissören.

Jag anställde blott ett försök, om de befunno sig i ordentligt skick, så att, då de måste användas, icke illusionens *prestige* måtte gå förlorad.

Herr Tid.

Jag förbehåller mig, att ers sjelfrådighet icke gör alltför stora ingrepp i min makt och myndighet. Det är jag sjelf som gör oväsende, när det behöfs. Ni oger blott att utföra mina bud och afsigter. Skulle det händelsevis falla er in, att framdeles med några af edra förlugna tilltag störa lugnet vid min theater eller af-

bryta mina representationer, så kan det lätt hända, att ni får återtaga ert fordnade äfventyrliga landstrykarlif. Ni höll nyss på att skrämman ur Opinionsen det lilla förnuft han har och fröknarna Optimist och Pessimist torde få ett dåligt begrepp om min myndighet samt om min förmåga att vidmakthålla ordning vid theatern.

Sjette Scenen.

HERR TID. REGISSÖREN. HERR OPINION jemte FRÖKEN OPTIMIST och FRÖKEN PESSIMIST (*hvilka under tiden kommit tillbaka in på theatern, der de taga plats längst fram vid avantscenen*).

Herr Opinion.

Otacksamme! Kom ihåg hvad han uträttat för herrns theater!

Herr Tid. (*Som ej märkt deras inträdande*).

Hva' fall's? Jaså! Det var Opinionsen. — Hvad ämnar herrskapet taga sig till, om man vågar fråga?

Herr Opinion.

Vi ämna spela *la crème de la société*. Det är af ren omtanka och välvilja för ditt eget bästa, pappa Tid, som vi intagit denna position. Vi föreställa publiken, ser du, och du skall icke förlora något på att lyssna till våra små observationer.

Herr Tid.

Han är temligen närgången och ogenerad den gunstig herrn!

Regissören. (*Till herr Tid*).

Jag hyser visserligen en mycket god tanké om herr Opinions förstånd och smak, men jag fruktar, att man icke kan vänta sig något synnerligen godt af det sällskap, han skaffar sig. Dock gör man klokast i att icke gifva honom alltför fria tyglar. Ni bör tillhålla honom att icke rumla om så mycket med publiciteten. *L'empire c'est la paix!* Allenastyrelsen är lugnet!

Fröken Optimist. (*Till herr Opinion*).

Det ligger någonting mystiskt imponerande och framtidsdigert i den der mannens anletsdrag.

Fröken Pessimist. (*Till herr Opinion*).

Det der hemlighetsmakeriet med Tiden förefaller mig högst misstänkt. Mig bemötte han ytterst kallt. Han har bestämt några elaka och brottsliga afsigter.

Herr Opinion.

Jag gratulerar, herr regissör!

Regissören.

Af hvad anledning, om jag får fråga?

Herr Opinion.

Publiken sysselsätter sig med er, och så länge kan ni vara säkra på, att herr direktören skall veta uppskatta edra talanger.

Herr Tid.

Jag hoppas, att ni är nog klok, att icke bry er om den der pratmakaren.

Regissören. (*Med en ironisk lagning*).

Jag ber att fortfarande få räknas till såväl er som hans ödmjukaste tjänare!

Herr Tid.

Seså, seså! Jag värderar edra förtjänster; men ordning och respekt framför allt! Nu önskade jag att få se truppens medlemmar, för att, innan vi börja vårt falltåg, anställa en liten revy med dem och se till hvilka krafter vi ega att disponera.

Regissören.

Alla äro församlade. De vänta blott på att blifva kallade.

Herr Tid. (*Tar plats*).

Låt dem inträda! Men i ordning med frågorna.

Regissören. (*Ringer i en klocka*).

Herr Politik!

Sjunde Scenen.

DE FÖRRA. HERR POLITIK.

Herr Politik.

(*Melodi: De kungarna, som nu nalkas. „Sköna Helena“*).

Sen här i mig Politiken,

Vidt berömd aktör.

Jag förstår leda publiken,

Verlden mig tillhör.

Och den der lumpna kritiken,

Ej en smul mig rör.

Sen här i mig Politiken,

Verldsberömd aktör!

Herr Tid.

En smula mera blygsamhet tror jag skulle icke misskläda er, min herre!

Regissören.

Och likväl, herr direktör, hvar vill ni taga en lämpigare hertig Alba, Frans Moor eller Göran Pehrson ifrån? Herr Politik har en obestridd talang för tyranner, bofvar och intrigen.

Herr Opinion.

Ja, men i de större hjelterolerna misslyckas han. Och med hans stora renommée står det på senare tider rätt klent till.

Fröken Pessimist.

Ja, i Danmark till exempel gjorde han ett försök och gasterade i „Hamlets“ rol, men gjorde fiasco med sitt „vara eller icke vara“.

Herr Politik.

Min europeiska celebritet är en *fait accompli*. Jag sätter mig öfver illviljans och okunnighetens banala omdömen.

Herr Tid.

Sägta, sägta, min herre! Ert öfversitteri och edra anspråk äro verkligen egnade att uttrötta det mest öfver-

argliga tålmod. Ni förvrider hufvudet på mina unga artister med idéer, som . . .

Fröken Optimist.

Som vår maktiga, upplysta Tid icke behöfver frukta!

Herr Tid. (*Smickrad*).

Ja, deri har hon då egentligen icke så orätt . . .
Men vidare, herr Regissör!

Regissören. (*Ringer*).

Herr Aristokrati!

Åttonde Scenen.

DE FÖRRA. HERR ARISTOKRATI.

Herr Aristokrati.

(Melodi: *De kungarna, som nu walkas. „Sköna Helena“*).

Fått har jag fluss och podager,

Jag är mycket skral.

Snart i mull'n hostan mig drager.

Hjessan hvit och kal!

Se, min kropp, lutad och mager;

Bara, bara skal!

Fått har jag fluss och podager;

Jag är mycket skral.

Herr Tid.

Ja, kära vän! ni har kommit förskräckligt på déca-
dance. Såsom père noble i fransyska komedin är ni
dock ännu användbar. Huru är det med björnarna?

Herr Aristokrati.

Åh, de äro fasligt närgångna! Jag tänkte på att
gifva gastroler i landsorten, men smaken är öfverallt
lika plebejisk. Jag är ändå glad öfver att hafva fått
in pojarna i en kadettkorps och flickorna i ett ryskt
adligt institut. Jag hoppas, att de gå en löftesrikare
framtid till mötes.

Herr Opinion.

Han måste hafva varit förföljd af en oförklarlig otur,
som med anor och släktförbindelser icke varit i stånd
att skaffa sig någon inbringande sinekyr eller extra an-
ställning.

Fröken Optimist.

Stackars gubbe! Han har ändå haft sina lysande
dagar.

Fröken Pessimist.

Han lider blott hvad han genom sina synder för-
tjent hafver. Då han ännu spelade ung hjelte och förste
älskare, gifte han sig med en rik och fälfång borgar-
enka, men förstörde innan kort alla hennes pengar på
förfämliga passioner.

Herr Aristokrati. (*Föraktligt*).

Pack!

Regissören. (*Ringer*).

Herr Militarism!

Nionde Scenen.

DE FÖRRA. HERR MILITÄRISM.

Herr Militarism.

(Melodi: *De kungarna, som nu walkas. "Sköna Helena"*).

Jag hvarken syr eller spinner,

Men är grann ändå.

För hvarje skönhet jag brinner,

Som har guld att få.

I hvar dans segrar jag vinner,

Jag blott djerft går på.

Jag hvarken syr eller spinner,

Men är grann ändå.

Herr Opinion.

Ja, och idkar dagdrifvareyrket, gör skulder, spelar, dricker champagne och kurtiserar damerna.

Fröken Optimist.

Min bästa herr Opinion! Ni skulle väl inte vara en smula jaloux på hans vackra mustascher och hans framgångar?

Fröken Pessimist. (*Till herr Opinion*).

Hvilken fadd själfbelåtenhet! Då man ser den der, frestas man till den tron, att det är brist på hufvud och talanger, som gör människa till . . . aktör.

Herr Tid.

Ni är en stor bonvivant, min herre! och vore ni icke genom er figur användbar, så . . .

Herr Militarism.

Herre! jag är användbar öfverallt! Med min kapacitet kastar jag mig in på hvilken bana som helst . . .

Herr Opinion.

Ja, och blir guvernör, chef för ecklesiastiken eller hufvudredaktör för någon stor framåtskridandets publicistiska organ.

Regissören. (*Ringer*).

Herr Byråkrati!

Tionde Scenen.

DE FÖRRA. HERR BYRÅKRATI.

Herr Byråkrati.

(Melodi: *De kungarna, som nu walkas. "Sköna Helena"*).

Jag är ert öra, er tunga,

Jag är er sufflör.

Jag är för gamla och unga

Mentor, instruktör.

Alla min klokhet besjunga

Såsom er kassör.

Jag är ert öra, er tunga,

Jag är er sufflör.

Herr Opinion.

Sufflör, instruktör, kassör, intrigör, calomniateur, och allt hvad vi vill på ör . . . utom god aktör. Styf som en eldgaffel, pedantisk som en skolmästare, lättretlig som en gammal guvernant, högdragen som en tupp på

en gårdesgård, med ett ord, olidlig som . . . som en tschinovnik.

Fröken Optimist.

Ah, jag har sett honom ganska förekommande och mjuk i ryggen.

Fröken Pessimist.

Ja, inför höga vederbörande!

Herr Byråkrati.

Herr direktör! dessa gemena anfall och smädelser . . .

Herr Tid.

Skulle jag i ert ställe lemna i deras värde och endast söka förvärfa den humanitet, som är den sanna bildningens säkraste kännetecken, och som skulle låta edra obestriddliga förtjenster ännu bättre framstå.

Herr Byråkrati. (*Bugande*).

Ers excellens! Höra är lyda.

Regissören. (*Ringer*).

Herr Redbarhet!

Elfte Scenen.

DE FÖRRA. HERR REDBARHET.

Herr Redbarhet.

(Melodi: *De kungarna, som nu nalkas. "Sköna Helena"*).

Jag nödgas smälek fördraga

För min ärlighet;

Alla häckla den svaga

För hans menlöshet;

De mig, arma anklaga

För min rättframhet.

Jag nödgas smälek fördraga

För min ärlighet!

Herr Tid.

Hvad står på?

Herr Redbarhet.

O, man har vågat angripa min reputation! Elaka tungor utsprida falska rykten, för att skada mig; allt bara för min beskedlighet och oförarglighet.

Herr Opinion.

Ack, du din lurifax, med det hederliga namnet och den enfaldiga fysionomin!

Herr Redbarhet.

Ingen kan varmare än jag älska äran och konsten . . .

Herr Opinion.

Ja, konsten att under ärlighetens skenfagra mask öfva svök och bedrägeri. Innan han kom in vid theatern, var han först köpman, sedan egendomsinnehavare och sist kassaförvaltare; gjorde ett par fördelaktiga cessioner, hade den lyckan, att genom vådeld förlora ett högt assureradt gammalt varulager, köpte en lägenhet, hvilken han med goda, i ordets praktiska bemärkelse *deltagande* vänners hjälp fick belånad utöfver verkliga vär-

det i allmänna fonder, hade en särdeles tur med nedbrunna rior, samlade pengar, lefde stort och fick respekt, erhöi en publik kassa om händer och skulle hafva dött som kommerseråd och riddare, om han icke genom sin ärlighet och menlöshet hade åsamkat sig en balans, från hvars halsbrytande följder han endast genom uppoffringen af sin så redligt förvärfvade egendom förmådde friköpa sig.

Herr Tid.

Jag fruktar, att herrns ådagalagda talanger icke kunna räkna på något erkännande vid vår theater, och det vore därför bäst, att herrn skulle se sig om efter någon annan anställning.

Fröken Pessimist.

Jag vet en ledig auktionsmäklarplats; kanske kunde han få den.

Herr Redbarhet.

Sådant blef då den gamla, beprisade Redbarhetens öde!

Regissören. (*Binger*).

Herr Kris!

Herr Militärism.

Han sitter der nere hos Kleinel på operakällarn och dricker champagne med första kontoristen hos Krank, Pank et Compagni. (*Regissören går för att söka herr Kris*).

Herr Byråkrati.

Kris är förfallen till tre marks böter för ohörsamhet mot reglementet och försumlighet i uppfyllandet af sina

åligganden, derest han icke giltigt skäl för sin frånvaro förete och styrka gitter. (*Antecknar.*)

Herr Aristokrati.

Ett deklamationsprof i kuralstil! — Ni borde sjelf pliktfällas för det ni försöker intrigera bort mina bästa roler åt edra parvenyer och gullgossar.

Herr Politik.

Under det han häromdagen ville förmå er att uppträda som . . . folk!

Herr Aristokrati.

Mon dieu! att så encanaillera bördens och sjelfskrifvenheten!

Tolfte Scenen.

DE FÖRRA. REGISSÖREN inträder med HERR KRIS, (*hvilken är litet drucken, men har ett mycket allvarligt och högtidligt utseende*).

Kör.

(*Melodi: De kungarna, som här nalkas. „Sköna Helena“*).

Här första tragikern skrider

Fram i blek gestalt.

Se, han stum händerna vrider,

Ögat stirrar kallt.

Han utaf penningsbrist lider,

Det ser man på allt!

Här första tragikern skrider

Fram i blek gestalt.

Herr Tid.

Nå, hur står det till herr Kris?

Herr Kris. (*Med dof och lsa stämman*).

„Förträffligt, minsann! Jag spisar vid kameleontens taffel. Jag äter luft, späckad med fagra löften; så kan ni icke göda kapuner“.

Herr Opinion.

Ni måste börja att studera nationalekonomi och finansväsende, herr Kris! Ni får lof att lära er sparsamhet och beräkning. Ni lefver och spekulerar öfver tillgångarna.

Herr Kris.

Ja, det är sannt! Hur är det Hamlet säger?

„Ett sådant sus och dus oss skämmer ut

Bland andra folk i öster och i vester.

De kalla oss för drinkare och nöt,

Och sådant fräter, sanningen att säga,

Från våra höga, herrliga bedrifter

Det goda namnets kärna och dess merg“.

Herr Politik.

Ni har fått tvinsot af brist på den lifsprincip, som kallas pengar.

Herr Kris.

Nej, herre! det är icke bristen på pengar, utan oförmågan att skapa och sköta pengar, som gjort mig sjuk och olycklig! Jag träffade dernere på Opris kontoristen Vinglander hos Krank, Pank et Compagni, och han bjöd mig på champagne. — I parantes sagdt har jag

icke ätit någon annan middag, än en ledande artikel om den svåra affärsställningen, hvilken ligger mig som slungstenar i magen. Herr Vinglander höll just på att lära mig ett präktigt system att komma på grön qvist, som han kallade blankokrediten, då min vän regissören afbröt oss. — Men der ser jag Byråkratin med sina fyra löner såsom aktör, sufflör, kassör och instruktör, han skall låna mig pengar, åtminstone till hyran.

Herr Opinion.

Herr Kris!

Herr Kris.

Hvad behagas?

Herr Opinion.

Ät inga ledande artiklar, ty af dem blir ni hvarken fet eller frisk.

Herr Kris.

Nej, gudbättre! . . . Mitt sista hopp står nu till . . .

Regissören. (*Ringer*).

Fröken Myntreform!

Trettonde Scenen.

DE FÖRRA. FRÖKEN MYNTREFORM. (*Inträder dansande*).

Kör.

(*Melodi: De kungarna, som nu valkas. „Sköna Helena“*).

Hell dig, som lockar och tjusar,

Sköna Myntreform!

Med en blick oss du berusar,
Hjertan tar med storm.
Hvarochen tjåsar och krusar.
Un succès enorme!
Hell dig, som lockar och tjusar,
Sköna Myntreform!

Fröken Myntreform.

Tjenarinna, herr direktör! Tjenarinna, mitt herrskap!

Herr Tid.

God afton, mitt vackra barn! Ni är en rask och snäll flicka, min fröken, som gör heder åt min theater och som säkert kommer att gå framåt. Och särskildt håller jag af er för klokhet och blygsamhet.

Fröken Myntreform. (*Nigande*).

Jag skall bemöda mig om att icke låta er goda tanke och edra förhoppningar komma på skam. Jag är ung ännu, ovan på scenen, men öfverseendets välvilja skall öka mitt mod och mina ansträngningar.

Herr Opinion.

Er lyckade debut i „Preciosa“ har för er öppnat en vacker bana; men tillåt mig varna er för afundens och vissa andra arfsynders intriger, om hvilka herrar Politik och Byråkrati torde kunna lemna någon upplysning.

Herr Byråkrati.

Jag försäkrar!

Herr Politik.

Jag bedyrar!

Fröken Optimist.

Imellertid äro alla menniskor förtjusta.

Fröken Pessimist.

Utom de som icke låta locka sig af en fager yta, som icke tro, att allting är godt för det att det är nytt, och som mena, att en vacker dag någon tysk profrytare eller rysk kupets enleverar den vackra fröken.

Herr Kris. (*Knäfaller för fröken Myntreform*).

Dyra flicka! Se mig för dina fötter! Mitt hjerta, min själ, hela mitt lif tillhör dig! Skänk mig din kärlek, din hand, ty utan dig försmäktar jag liksom den förvillade pilgrimen i öknen!

Fröken Myntreform.

För all del, stig upp, herr Kris! Det förefaller mig, som man ville drifva gäck med mig. Detta är redan det hundra och sjunde frieriet, som jag nödgats afslå. Ser ni, jag vill, jag kan ej binda mig; mina pligter, mina stråfvanden kunna ej delas; min kärlek tillhör min kallelse och det laud, som mig fostrat. Var ej ledsen, herr Kris! men jag skulle hellre vilja hafva alla mina friare till vänner, än blott en af dem till vän och alla de andra till fiender.

Herr Militarism. (*Till herr Aristokrati*).

Hon är stolt och egenvillig den der som en spansk sennorita! Det vore just er eröfring för mig!

Herr Aristokrati.

Min vän, såd'na der foglar jagar man icke med bulvan.

Herr Byråkrati. (*För sig*).

Det går aldrig väl med den envisa och högfärdiga ungen! Hon saknar all routine. Man måste kugga henne litet! Jag skall tala vid ett par vänner, en brådhandlare och en spannmålspatron, att de hvissla ut henne vid nästa representation.

Regissören. (*Ringer*).

Fröken Press!

Fjortonde Scenen.

DE FÖRRA. FRÖKEN PRESS.

Fröken Press.

(*Melodi: Hvar kvinna föde att trogen vara. „Sköna Helena“*).

Framåt, framåt på törnig bana
Till strid för menskorätt och ljus!
Låt svaja högt vår dyra fana
Vid åskors hot, i stormars brus!
Och fast jag endast är en kvinna,
Och ordet blott mitt vapen är,
När kampen rasar, skall man finna
Mig ståds i första ledet der.

Säg mig, hvad eger man då för reson,
Att kriticera mitt spel och mitt sätt och min ton?

Enthusiasm i hjertat glöder
För allt hvad adelt är och skönt.
Jag älskar alla såsom bröder,
Och hoppas ej att bli belönt.
För våld och svek jag läser lagen
Och tvingar oförnuft till sans.
Jag lägger mörkrets dåd i dagen
Och flätar dygden årans krans.

Säg mig, hvad eger man då för reson,
Att kriticera mitt spel och mitt sätt och min ton?

Herr Politik. (*Bjuder fröken Press en stol*).

Jag ber, min nådiga sköna!

Herr Militarism. (*Till herr Aristokrati*).

Se på den gamla, illistiga skälmen! Det var icke så längesedan de lefde som hund och katt, men sedan herr Tid behagat göra affär af den äfventyrliga damens såkallade förtjenster, så har äfven herr Politik börjat göra sig till för henne.

Herr Tid.

Det fagnar mig att se fröken vid god helsa och godt lynne, och fortfar ni att arbeta i min anda, så skola vi nog blifva goda vänner.

Regissören.

Tillåt mig anmärka, att all öfverdrift är en sjukdom, som bryter ut i feber, och som i de flesta fall endast botas genom läkarens våld på naturen. Att lägga band på aktionen och kunna tämja lidelsens utbrott ger karakteren dubbel styrka samt gör intrycket af densamma

djupare och mäktigare. Förnuftets lagar äro stränga, men de äro icke mördande såsom godtyckets.

Herr Aristokrati. (*Till herr Politik*).

Oraklet har talat! — Begrep ni hvad det sade?

Herr Politik.

Det var första varningsgraden.

Fröken Press.

Jag hatar alla band! Jag älskar friheten!

Herr Byråkrati.

Ja, friheten att själf få lägga band på andras frihet; att ensam föra ordet och stämpla hvarje motsägelse såsom ett okunnighetens, illviljans, afundens eller smådelsens angrepp mot upplysningen och fortskridandet. Huru ofta är icke denna frihet endast en pappersdrake i pojkars händer, som inför hopen ger sig skenet af en örn med egna vingar. — Talträngd tunga gör mycket ont, men tand för tunga gör helbregda lunga.

Fröken Pessimist.

Ja, det var skada, att den kloka gumman Censur skulle dö. Hon utgjorde verkligen en oersättlig utilité vid truppen. Hon var den enda, som förstod att klippa af de odräglig diskurserna.

Fröken Press.

Hvilken god sak har i sin början undgått felsteg och öfverdrifter? Och hvilken god idé har väl någonsin sak-

nat motståndare och förföljare? Detta är min tröst! De, som nu hata och förakta, skola engång ära och älska mig; och därför förlåter jag dem. Jag har allmänheten för mig, och spelar min rol obekymrad om kulisskritiken.

Herr Opinion.

Det är som vore det taladt ur mitt eget hjerta. Lefve fröken Press!

Herr Byråkrati. (*För sig*).

Ja, det tror man nog! Hon kurtiserar ständigt den enfaldiga och inbiliska pojken, så att han tror sig vara en verklig makt här vid theatern. Men så blir han äfven duktigt dragen vid näsan af henne och får springa hennes ärenden, hvilket förskaffar honom rätt skarpa tillrättavisningar af gubben Tid.

Femtonde Scenen.

DE FÖRRA. HELSINGFORS STADSPOSTBUD.

Stadspostbudet. (*Räcker fram ett bref*).

Ett bref till fröken Konst!

Herr Tid.

Hon finns beklagligen för närvarande icke här. Vid expositionen i Stockholm förliden sommar ädrog hon sig, under den der rådande kylan, ett lidande, för hvilket jag nödgats låta henne söka bot i Tyskland och Italien.

Fröken Pressa.

Gif mig brefvet! Törhända är det en hjälpsändning från någon af den vackra flickans många vänner och beundrare.

Herr Opinion.

Svårligen! De äro tyvärr lika fattiga på mynt som hon själf.

Stadspostbudet. (*Står dröjande qvar*).

Herr direktör!

Herr Tid.

Hvad befaller?

Stadspostbudet.

Jag får underrätta, att jag jemte några andra litteratörer från nästa års början ämnar utgifva „Stadsposten“, en ny tidning för politik, ekonomi, jordbruk, lagstiftning, finansväsende, litteratur och konst.

Herr Tid.

Ert namn, om jag får be.

Stadspostbudet.

Cæsar Alexander Napoleon Pjoller.

Herr Tid. (*Till Regissören*).

Herr Louis, en fribillet för herr Cæsar Alexander Napoleon Pjoller!

Stadspostbudet.

Herr Tid, vi skola för er göra hvad vi kunna! — Det skall blifva vårt sträfvannde, att med de minsta

möjliga resurser och ansträngningar utföra de allra-största storverk. (*Går*).

Herr Opinion. (*Knäpper med flagrarna*).

Jag har det! — Herr Cæsar Alexander Napoleon Pjoller är bestämdt författare till „Separatismen“.

Regissören. (*Ringer*).

Herr Landtdag!

Sextonde Scenen.

DE FÖRRA. HERR LANDTDAG.

Kör.

(Melodi: *Se Grecklands kungar allesamman*. „Sköna Helena“).

Med säng vi helsa allesamman
Herr Landtdag nu i fröjd och gamman!
Rustad han är, och han för stat
Som en äkta potentat.
Han en värld kan spetsen bjuda,
Snart hans stämman högt skall ljuda!
Hurra, hurra!
Lefve han gladt och bra!

Herr Landtdag.

Som riddare jag här bland eder träder,
Och denna rustning, ärfd af ädla fäder,
Min sköld, mitt svärd jag stolt och lycklig bär.
Förgångna dagars återglans de bära,
De tala högt om fädrens kraft och ära,

Och deras stål än ingen rostläck tär.
 Slår hjertat friskt, gå blodets vågor unga,
 De vapnen äro ej ännu för tunga,
 Om blott sig sjelf, sitt land man trogen blir.
 Jag följer glad den gamla, kända fanan,
 Och när härolden kallar mig på banan,
 Jag går med öppet öga och visir.

Herr Tid.

Jag helsar dig, min ädle Lejonhjerta,
 Och sannerligen gör det mig ej smärta,
 Att jag så få kuranta stycken har
 För riddare på min repertoire.
 Publikén har för dem förlorat smaken,
 Han vill ha' hjeltar från salongen, han.
 Min vän, lägg fräck och franska handskar an,
 Och tag manér af modet; det är saken.

Fröken Press.

Ni eger mine och hållning af en kung,
 Men spelet är för styft och stilt för tung.
 Ja, bästa Landtdag, dessa former trånga,
 Dem bör ni raskt som bojer skaka af.
 Med yttre ståt vi låta oss ej fånga,
 Det finns ett högre, ett omätligt kraf.

Herr Byråkrati.

Som höjer sig så stolt med pappersdraken,
 Och faller vinglös vid dess snöre ner.
 Förlåt, ma chère, att mången än är vaken
 Och endast luft i edra drömmar ser.

Fröken Press.

Ja, för herrn är sjelfva sanningen luft, om hon ej
 inbringar några sportier.

Herr Opinion.

Jag biträder Fröken Press i hennes åsigt, att vår
 ridderliga vän borde undorkasta sig en theaterns och
 publikens fordringar lättare motsvarande omdaning.

Herr Aristokrati.

Skapa om honom hur ni vill, så går ändå bonden
 aldrig ur honom.

Herr Byråkrati.

Men desto lättare torde man blifva utaf med den
 der radoterande inbilskheten, som hittills ansetts sjelf-
 skrifven.

Fröken Pessimist.

För min del tycker jag, att han deklamerar och
 orerar för mycket. Det höga och stoltserande språket
 och de uppstyttade ålbörderna gifva, i stället för vär-
 dighet, en burlesk anstrykning åt rolen.

Fröken Optimist.

Respekt för truppens veteran! Det är icke värdt att
 förhäfva sig och kriticera, ty utan honom skulle ändå
 hela sällskapet spela en ganska underordnad rol. Men
 det finnes människor, hvilka skulle vilja fränkänna sjelfva
 solen alla förtjenster, derfore att de veta, att hon har
 fläckar.

Herr Landtdag.

Ni har min aktning, älskvärda fröken!

Herr Opinion.

(Melodi: *Fare you well my own Mary-Ann*).

Han har kraft och eld i aktion,
 Men blir rocken för trång,
 Blir hans mage för tung, för besvärlig hans gång,
 Det kommer af att han saknar motion;
 Det kommer af att han saknar motion!

Lyss därför till vår petition:
 Följ en bättre diet,
 Ty för roln blir du eljest för sömnig och fet;
 Och skaffa dig framför allting motion;
 Och skaffa dig framför allting motion!

Onda vätskors irritation
 Göra dig sur och tvär;
 Låt mans blåsa dig ut periodiskt, mon cher!
 Det bär sig ej, om du ej får motion;
 Det bär sig ej, om du ej får motion!

Herr Tid. (*Riser sig upp*).

Mina damer! Mina herrar! På denna årets sista af-
 ton ber jag att få uttala min aktning och min erkänsla
 för edert nit och för hvad ni uträttat. Vi hafva upplev-
 vat mången motgång, mången förargelse, mången
 gäckad förhoppning; men så hafva vi äfven upplevat
 mången glad stund tillsammans. Mina damer! Mina
 herrar! Jag tackar er!

Fröken Pessimist. (*Till Opinionen*).

Ett magert tal af en så ödesdiger herre!

Herr Opinion. (*Till Pessimist*).

Ja, ser ni, han är en handlingens, icke en ordets
 man.

Herr Landtdag.

Fröken Press! Ni kan just såsom vår öfverhof- och
 ceremonimästariema besvara herr direktörens harang.

Fröken Press.

(Melodi: *Jag svär att intet brott jag känner*. „Sköna Helena“).

Vi för det år, som gått till ända
 Tacka dig i all ödmjukhet.
 Det varit svårt och tungt måhända,
 Och skänkt åt mången blott förtret;
 Men vi hoppas på ljusare dagar,
 Lyckans skatter och ärans fröjd.
 Ack! hvad hjälper det väl att man klagar!
 Vår belöning är den, att med oss *du* är nöjd!

Ej klä' vi oss i säck och asko
 För att lyckan oss ryggen vändt.
 Att göra någongång flasco
 Har bättre folk än oss ju händt.
 Med vår Myntreform nu rekryterad,
 Med herr Landtdag till råd och stöd,
 Blir vår trupp, tro mig, nog applåderad,
 Och då glömma vi glädt båd' förtreter och nöd.

Den nationela dramatiken
 Ämnen ger åt vår konst, vårt spel,
 Och vinna vi ej då publiken
 Så blir det hans och ej vårt fel.

Han ej då är i stånd att oss fatta,
 Lefver blott för att blifva mätt,
 Och förmår lika litet uppskatta
 Vår förtjenst som förtjensten hos Ahman-Pousette.

Herr Tid.

Får jag be er, mitt herrskap, att hos Kleinh med
 mig intaga souper och dricka ett glas? Vi vilja åt-
 minstone taga ett gladt förval af vår tuktomästare 1866.

(Alla uttrycka med gester sitt bifall till inbjudningen.)

Fröken Press.

*(Melodi: Här hvad jag säger, du kryppande skara.
 "Sköna Helena")*

Muntert det kommande året vi helsa!
 Det nr betrycket oss alla skall frälsa,
 Endast vi alla kämpa med mod
 Emot häglöshets ebb och mot sjelfkärleks flod.
 Den tappre lönad blir med segrarens krans,
 Och framåt mot vårt mål skall det gå som en dans.

Kör.

Och framåt!

Fröken Press.

Mot vårt mål!

Kör.

Skall det gå!

Fröken Press.

Som en dans!

Tralala! Lalalala! Lalalala!

Kör.

Tralala! o. s. v.

*(Allmän dans. På engång märknar theatern och ett häftigt
 åskslag, öföljdt af blixtnedförmörkelse. Dansen upphör; alla
 stadna häpnat i oöverstolande grupper och attityder på ömse si-
 dor af scènen. En melodramatisk musik utföres i orkestern;
 fonden delar sig och man skådar År 1867. sällande bland skyar.)*

År 1867.

Om flygtig fröjd och lycka blott j drömmen,
 Om yster lek och glada tidsfördrif;
 I skämt och gyckel flygtar edert lif,
 Och af er lust förbländade j glömmen,
 Att ofvan molnen, ofvan stjernors prakt
 Det fluss en högre, en oändlig makt,
 Som verldars gång och menskers öden leder.

*(Alla intaga ödmjuka ställningar, några knäfallande, andra
 med öfver bröstet korslagda händer, en del med upplifade ar-
 mar. Stor tablå.)*

Från Honom jag ett budskap är till eder!
 Lik morgonväktens ljusning bådär jag
 Det glada jublet af en nyfödd dag.
 O, må dess sol i edra hjertan tända
 En högre kärleks rena flamma opp,
 Allt mörker fly och friden återvända,
 Samt lifvet blomstra skönt i tro och hopp!
 Till verk och handling låt min röst er kalla,
 Till ädla värf för älskad fosterjord,
 Att alla hinder för dess odling falla
 Och sällhet blir i hvarje hydda spord,
 Att nöd och sorg likt töcknena förjagas,
 Och snart en tid af ljus och lycka dagas!